

[Erik Eriksen.]

„Lammer man forbruget med afgifter, lammer man også produktionen. Forbrugs- og omsætningsafgifter betales af folk i bevidstløs, delvis kloroformeret tilstand, så staten ad den vej kan forøge skatterne ubegrænset...“

I retsforbundets valgavis skrev den højtærede minister hr. Viggo Starcke:

„Indkomstskatten straffer og hæmmer produktionen, som vi lever af. Det er meningsløst. Formueskat, arveafgifter og kronenedskæringer ødelægger spareviljen og dermed velstanden. Skatter på bygninger, maskiner, skibe og lastbiler nedsætter kapitalinvestering og reducerer antallet af nye virksomheder og arbejdsmuligheder, så den fremtidige produktion forringes. Forbrugsskatter nedsætter købeevnen, så der bliver mindre omsætning i butikkerne og mindre produktion i fabrikkerne. Intet under, at vi ustandselig får kriser.“

Og den gribende artikel sluttede:

„Der er intet at risikere ved at gøre retsforbundet stærkt. Det kan umuligt blive ringere end det, de gamle partier har rodet os ind i. Det kan tværtimod blive bedre, fordi vi ved, hvad vi vil. — Retsforbundets fremgang kan blive Danmarks redning.“

Man kan jo ikke sige, at dette program savner klarhed!

Lad mig blot tilføje, at den samme valgavis krævede afvikling af de indirekte snigskatter, det kgl. assistenshus, tilskud til kaninavlens fremme og meget andet. Når socialdemokratiet under valgkampen angreb retsforbundet for at være det mest asociale og reaktionære parti, kan ingen være i tvivl om, at det var ment af et godt hjerte.

Jeg har forresten på min plads liggende et brev, jeg lige har fået fra en interesseret lytter, der spørger, om radioens valgmøder den sidste aften ikke var optaget på bånd, sådan at talerne kunne blive genudsendt. Det var virkelig en original tanke. Hvis det kunne lade sig gøre, ville det klare meget.

Endvidere vil jeg gerne fremhæve, at venstre og det konservative folkeparti gik til valg på en bred liberal samling. De to partier kunne henvise til deres samarbejde og til de gode resultater, der var nået

under den liberale regering i de 3 år efter 1950. Partierne mødte med en positiv politik til sanering af vor økonomi, således at der blev grundlag for stigning i opsparing, investeringer, produktion og beskæftigelse. Det er ubestrideligt, at de to partier i gerning har vist, at en liberal politik har bærekraft herhjemme. Men den har også et videre sigte. Det har den blandt andet ved at lægge mulighederne over til den enkelte i stedet for at tvinge befolkningen ind under den formynderstat, der virkelig vil blive enderesultatet, om den politik, som den høje regering nu lægger op til, får lov til at udvikle sig.

Se, jeg har brugt en del af min tid til at understrege de enkelte partiers stilling under valgkampen. Det er nemlig en helt nødvendig baggrund for forståelsen af de senere begivenheder.

Man har vist lov at sammenfatte partiernes stilling derhen, at en stemme på socialdemokratiet ville være en stemme for en politik efter de linjer, vi har set praktiseret siden efteråret 1953. En stemme på venstre eller det konservative folkeparti var støtte til en liberal politik, medens retsforbundet bejlede til alle, der ønskede skattenedsættelser uden hensyn til den økonomiske baggrund. Derimod var det straks vanskeligere at sige, hvad de radikale stemmer skulle bruges til. Vælgerne måtte ikke få det at vide; men mon ikke de fleste alligevel troede, at de stemte for en liberal politik, i hvilken det radikale venstre var en ligeberettiget partner?

Resultatet af valget var et klart nederlag for socialdemokratiet. Vælgerne underkendte den førte politik og tilføjede partiet et tab på 4 mandater. Det siger sig selv, at kommunisterne måtte tabe — det skal jeg ikke komme ind på.

Fremgangen lå hos venstre med næsten 80 000 stemmer og 3 mandater samt hos retsforbundet med 47 000 stemmer og ligeledes 3 mandater. Det radikale venstre og det konservative folkeparti holdt begge stillingen, hvad antallet af mandater angår.

Valgets udfald var altså ganske klart, og det var alle enige om den 15. maj. Socialdemokratiet erkendte, at partiet havde tabt valget, medens venstre havde vundet. Og retsforbundets leder så klart, at vælgerne ønskede en liberal regering. For udenfor-